

РЕШЕНИЕ

№ 19689

гр. София, 20.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в публично заседание на 05.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **6462** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 64, ал. 4 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНС) във връзка с чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по молба от В. Р. Н., изтърпяващ наказание лишаване от свобода в Затвора – [населено място], подадена чрез процесуалния му представител адв. Д. М., с искане да бъде обявена нищожността на Заповед № 30 от 06.06.2025 г. на Началника на Затвора – [населено място]. В молбата се излага, че заповедта е издадена в противоречие с влязло в сила Решение № 16935 от 19.05.2025 г. постановено по адм. дело № 3567/2025 г. по описа на АССГ, Трето отделение 75 състав. С цитираното решение съдът отменя Заповед № 15 от 14.03.2025 г. на Началника на Затвора – [населено място]; връща административната преписка на началника на Затвора – [населено място] за ново произнасяне по молбата на л.св. В. Р. Н. с правно основание чл. 64, ал. 1 ЗИНС, при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на решението. С молбата се иска да бъде обявена нищожността на Заповед № 30 от 06.06.2025 г. на Началника на Затвора – [населено място] на основание чл. 177, ал.2 АПК.

В съдебно заседание оспорващият не се явява, представлява се от процесуалния си представител адв. Д. М., поддържа искането /жалбата/ на посочените в нея основания. Претендира сторените по делото съдебно – деловодни разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Началника на Затвора С., редовно призован не се явява и не изпраща представител. Постъпило е искане от процесуален представител, с което се моли съда да отхвърли жалбата като

неоснователна и да бъде прекратено производството по делото, предви факта, че В. Р. Н. е освободен от Затвора – [населено място] условно предстрочно на 30.09.2025 г.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Предмет на обжалване в настоящото производство е Заповед № 30/ 06.062025 г., издадена от Началника на Затвора – [населено място], с която на основание чл. 64, ал.2, вр. с чл. 64, ал.1, вр. с чл.43, ал.4 от ЗИНЗС и предвид становището на ЗНРОД и НС СДВР, е отказано преместване на лишения от свобода В. Р. Н. в затворническо общежитие от открит тип 30 „К.“.

Видно от оспорената заповед, на 27.03.2023г. по отношение на жалбоподателят Н. същият е приведен в изпълнение наказание лишаване от свобода в размер на 10 години, определено с НОХД № 1505/2013г. по описа на СпНС. Зачетен е предварителен арест от 4 години, 8 месеца и 23 дни.

Със заповедта е прието, че първоначално определен от съда Строг режим от 27.03.2023г., променен на Общ режим, съгласно Заповед № 57/30.09.2024г. на Началника на затвора [населено място]. Към 06.06.2025г. осъденият НЕ Е изтърпял 1/4 от наложеното наказание съобразно нормата на чл. 64 ал. 1 от ЗИНЗС.

Прието е, че са налице изискуемите по закон становища на изброените в нормата на чл. 64 ал. 1 и ал. 2 от ЗИНЗС служители, от които се установява, че не са налице и достатъчно данни за добро поведение на осъденото лице в рамките на пенитенциарното заведение. Оценката на риска от рецидив не е редуцирана в достатъчна степен, към момента същата е 47 точки, спрямо първоначално определена такава от 56 точки. Риска от вреди към обществото е със средни стойности; все още са налице дефицити, по които работата следва да продължи. Налице са поощрения съгласно ЗИНЗС. Има данни за допуснато дисциплинарно нарушение. Прието е, че корекционния процес следва да продължи при настоящите условия.

Предвид гореизложеното административния орган счита, че молбата на осъденият следва да остане без уважение, като на основание чл. 64 ал. 2, вр. чл. 64 ал. 1 от ЗИНЗС, във връзка с чл. 43 ал. 4 от ЗИНЗС, както и предвид становището на ЗНРОД и НС СДВР отказва да премести л.св. В. Р. Н. в затворническо общежитие от открит тип 30 „К.“, поради обстоятелства, подробно посочени в мотивационната част на оспорената заповед.

От събраните по делото доказателства, че установява, че с Решение № 16935 от 19.05.2025 г. постановено по адм. дело № 3567/2025 г. по описа на АССГ, Трето отделение 75 състав. С цитираното решение съдът отменя Заповед № 15 от 14.03.2025 г. на Началника на Затвора – [населено място]; връща административната преписка на началника на Затвора – [населено място] за ново произнасяне по молбата на л.св. В. Р. Н. с правно основание чл. 64, ал. 1 ЗИНЗС, при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на решението. С цитираното решение е установено, че с Решение № 50195 от 23.03.2023 г. на ВКС по н. д. № 710/2022 г., I н. о. е оставено в сила решение № 260004 от 3.06.2022 г., постановено по ВНОХД № 516/2018 г. по описа на Апелативен специализиран наказателен съд (АСНС). С последното е изменена първоинстанционната присъда - № 6 от 02.02.2015 г., постановена по НОХД № 1505/2013 г. по описа на Специализиран наказателен съд (СНС), като определеното на

подсъдимия В. Р. Н. наказание за престъплението по чл. 116, ал. 1, т. 6 и т. 9, във вр. с чл. 115, във вр. с чл. 18, ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2 НК е намалено от 15 /петнадесет/ на 10 /десет/ години "лишаване от свобода", като е намален и размера на определеното на основание чл. 23, ал. 1 НК едно общо най-тежко наказание от 15 /петнадесет/ на 10 /десет/ години "лишаване от свобода". Със същото решение на АСНС на основание чл. 25, ал. 2 НК е приспаднато изтърпяното наказание "лишаване от свобода" по обвиненията, за които присъдата е влязла в сила и времето, през което подсъдимият е търпял мярка за неотклонение "задържане под стража".

Установено е от справка за правното положение на жалбоподателя, според която л.св. В. Р. Н. е постъпил в Затвора – [населено място] на 27.03.2023 г. Вписано е, че с начало 27.03.2023 г. е приведена в изпълнение присъда № 6 от 2.02.2015 г., постановена по НОХД № 1505/2013 г. по описа на СНС, със зачетен предварителен арест от 12.10.2012 г. до 05.07.2017 г.; първоначално определеният строг режим е заменен на общ със Заповед № 57/30.09.2024 г. Отражено е, че към 16.04.2025 г. осъденият В. Р. Н. е изтърпял фактически 06г. 09 м. 12 дни, от работа 01 г. 04 м. 09 дни, всичко 08г. 01 м. 21 дни, остатък 01г. 10 м. 09 дни.

Решаващият съд намира, че при тези данни, обратно на приетото от ответника, че е изпълнена първата предпоставка по чл. 64, ал. 1 ЗИНЗС – лишеният от свобода е изтърпял най – малко една четвърт от наложеното наказание – факт, който впрочем е констатиран в предходен акт (Заповед № 49/01.08.2024 г.) на същия административен орган. Отричането на този факт в Заповед № 15/14.03.2025 г. не е мотивирано. Не става ясно на база на какви данни е прието, че жалбоподателят не е изтърпял j от наложеното наказание. Освен това, така приетото е неправилно, защото се основава на направено от органа стеснително тълкуване на разпоредбата на чл. 64, ал. 1 ЗИНЗС, което е и превратно, не почива нито на буквата, нито на духа на закона.

Съда е установил, че л. св. В. Р. Н. е изтърпял 08г. 01 м. и 21 дни от наложеното му наказание, от които фактически 06г. 09 м. и 12 дни (при отчитане и на фактически изтърпяното наказание по НОХД № 1505/2013 г. на СЛНС), от работа 01 г. 04 м. и 09 дни, като му остават 01г. 10 м. и 09 дни. Прието е, че жалбоподателят е изтърпял j от наложеното му наказание 10 /десет/ години „лишаване от свобода“, като безспорно повече от 6 месеца от наложеното наказание е изтърпяно в Затвора - [населено място]. Следователно към датата на постановяване на оспорената заповед /14.03.2025 г./ по отношения на лишения от свобода е налице първата формална предпоставка за разглеждане на молбата му за преместване от затвор от закрит тип в затворническо общежитие от открит тип.

Изложени са мотиви, че по отношение на втората предпоставка по чл. 64, ал. 1 ЗИНЗС - данни за наличие на добро поведение на осъденото лице в рамките на пенитенциарното заведение.

За да мотивира своето решение съда е приел също, че по делото е приложено становище на гл. инсп. Д. Г. – НС СДВР, според който при л.св. Н. корекционната работа има своето поправително действие; рискът от рецидив е редуциран в намаление. При доказана устойчива линия на позитивно поведение посоченият служител не е възразил срещу замяната на типа на изтърпяване на наказанието. Идентично е становището и на гл. инсп. Р. Д. – ЗНРНОД.

Също така: В доклад от инсп. Сл. А. – ИСДР е описано, че със Заповед № 293/27.06.2023 г. на началника на затвора – С. на л. св. Н. е възложено да работи на щат като „санират“ в СБАЛЛС. С последваща заповед № 502/10.10.2024 г. му е възложено да работи на пълен щат като „работник

парова централа“, където работи и в момента. По данни от пряк ръководител, същият изпълнява добре възложените му задължения, показвайки висока отговорност, включително работи и в извънработно време с цел отстраняване на възникнали аварии. Отбелязано е, че л. св. В. Р. Н. не е наказван; награждаван е със Заповед № 78/15.03.2024 г., Заповед № 184/11.06.2024 г., Заповед № 272/09.09.2024 г., Заповед № 386/11.12.2024 г. и Заповед № 66/06.03.2025 г.

От анализа на доказателствата съда е изложил мотиви, че в конкретния случай всички ангажирани в производството служители, задължени по закон да дадат становища, са дали положителни мнения и са констатирали наличие на добро поведение на осъдения. При това положение началникът на затвора е следвало мотивирано да посочи причините, поради които не възприема дадените становища. Бланкетното посочване, че „корекционният процес следва да продължи в настоящите условия“ не е подкрепено с мотиви в заповедта, а такава необходимост не е възприета в събраните становища, още повече, че преместването в различен тип общежитие не е мярка, която пречатства и е във връзка с продължаващата корекционно-възпитателната дейност.

Въз основа на горното с цитираното решение съда е приел, че ответникът е нарушил разпоредбата на чл. 35 АПК, съгласно която индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. Обстоятелството, че административният орган действа в условията на оперативна самостоятелност, не отменя законово вмененото му задължение да установи всички факти и обстоятелства от значение за случая. От една страна рамките на оперативната самостоятелност се поставят от законовите разпоредби. От друга страна оперативната самостоятелност, макар да дава свобода на преценка на административния орган съобразно вътрешното му убеждение, това убеждение следва да се основава на всички обективно съществуващи факти. Ако то не е съобразено с тези факти, то административният акт, който обективира свободната преценка на органа, нарушава принципа на истинност, нормативно закрепен в чл. 7 АПК, както и принципа за съразмерност, прокламиран в чл. 6 АПК, задължаващ административните органи при упражняване на правомощията си да действат по разумен начин, добросъвестно и справедливо.

Въз основа на изложените мотиви, с Решение № 16935 от 19.05.2025 г. постановено по адм. дело № 3567/2025 г. по описа на АССГ, Трето отделение 75 състав е наложен извода, че оспореният административен акт е незаконосъобразен. Постановен е в противоречие с материалния закон и следва да се отмени, а преписката да се върне на началника на Затвора – [населено място] за ново произнасяне по искането на жалбоподателя за преместването му в ЗООТ „К.“ съгласно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в настоящото решение. Така с решението се отменя Заповед № 15 от 14.03.2025 г. на началника на Затвора – [населено място] и се връща административната преписка на началника на Затвора – [населено място] за ново произнасяне по молбата на л. св. В. Р. Н. с правно основание чл. 64, ал. 1 ЗИНЗС, при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на цитираното решение.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства по делото представените с административната преписка писмени документи. Изискано и приобщено по делото е адм. дело № 3567/2025 г. по описа на АССГ, Трето отделение 75 състав.

От правна страна съдът намира следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Относно преценката за съответствие с материалния закон на процесната заповед съда съобрази с разпоредбата на чл. 142, ал. 1 от АПК, според която „Съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му.“

По силата на чл. 177, ал. 2 АПК нищожни са всички актове и действия на административен орган, извършени в противоречие с влязло в сила съдебно решение. Повторно издаденият акт не поражда правни последици. Идеята, стояща зад правилото за връщане на преписката на органа след отмяната на акта – чл. 173, ал. 2, във връзка с ал. 1 АПК, е да се обхванат случаите, при които компетентността да реши въпроса по същество принадлежи на административния орган, а в тях попада и процесното произнасяне с решение на основание чл. 21, ал. 1, т. 21 от ЗЕ. Преценката за съдържанието на бъдещия акт, чието издаване е дължимо в тази хипотеза, е ограничена от указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона. Това е така, тъй като само съдържащите се в мотивите указания на съда по тълкуването и прилагането на закона се ползват със задължителна за административния орган сила съгласно разпоредбата на чл. 173, ал. 1 от АПК. Ако органът можеше след съдебната отмяна на административния акт да ревизира и тълкува по свободно усмотрение волята на съда, контролът за законосъобразност би се оказал лишен от смисъл. Преклудирано е правото на административния орган да прилага друго тълкуване на закона и да не се съобразява с даденото от съда тълкуване в постановеното и влязло в сила Решение № 16935 от 19.05.2025 г. постановено по адм. дело № 3567/2025 г. по описа на АССГ, Трето отделение 75 състав, с което се отменя Заповед № 15 от 14.03.2025 г. на началника на Затвора – [населено място] и се връща административната преписка на началника на Затвора – [населено място] за ново произнасяне по молбата на л.св. В. Р. Н. с правно основание чл. 64, ал. 1 ЗИНЗС, при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на цитираното решение.

В решението си Административен съд София – град е дал задължително тълкуване относно приложението на материалния закон, като е указал, че жалбоподателят е изтърпял j от наложеното му наказание 10 /десет/ години „лишаване от свобода“, като безспорно повече от 6 месеца от наложеното наказание е изтърпяно в Затвора - [населено място]. Следователно към датата на постановяване на оспорената заповед по отношения на лишения от свобода е налице първата формална предпоставка за разглеждане на молбата му за преместване от затвор от закрит тип в затворническо общежитие от открит тип. Това се отнася категорично и към датата на издаване на обжалваната в настоящото производство заповед от 06.06.2025 г.

Нещо повече, с Решение № 16935 от 19.05.2025 г. по адм. дело № 3567/2025 г. по описа на АССГ, съда е приел, че при тези данни, обратно на приетото от ответника, съдът намира, че е изпълнена първата предпоставка по чл. 64, ал. 1 ЗИНЗС – лишеният от свобода е изтърпял най – малко една четвърт от наложеното наказание – факт, който впрочем е констатиран в предходен акт (Заповед № 49/01.08.2024 г.) на същия административен орган. Отричането му в Заповед № 15/14.03.2025 г. не е мотивирано. Изложил е мотиви, че: не става ясно на база на какви данни е прието, че жалбоподателят не е изтърпял j от наложеното наказание. Освен това, така приетото е

неправилно, защото се основава на направено от органа стеснително тълкуване на разпоредбата на чл. 64, ал. 1 ЗИНЗС, което е и превратно, не почива нито на буквата, нито на духа на закона.

С оспорената в настоящото производство Заповед № 30 от 06.06.2025 г., Началникът на Затвора при идентични обстоятелства и с идентични мотиви, подробно обсъдени в предходното решение на АССГ, отново отказва преместването на жалбоподателя в затворническо общежитие от открит тип ЗО „К.“.

Акт с различен от указания от съда предмет би могъл да бъде законосъобразно издаден единствено при настъпване на нов, правопрменящ юридически факт, който да преодолее установения от съда материалноправен порок на волеизявлението на органа. В случая не е осъществен факт от посоченото естество. При издаването на новото решение обаче административният орган не се е съобразил с дадените от съда указания в решението, което като окончателно постановено, е влязло в сила.

Когато отмени административния акт, съгласно разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от АПК, извън случаите по ал. 1, както и когато актът е нищожен поради некомпетентност или естеството му не позволява решаването на въпроса по същество, съдът изпраща преписката на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. В процесния случай, при наличие на влязло в сила съдебно решение (две последователни решения в конкретния случай), с което са дадени задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, а именно да се съобрази с наличието на кумулативни предпоставки по чл.64, ал.1 и ал. 2 ЗИНЗС спрямо жалбоподателя. Дори и в обжалвания административен акт, административният орган да беше посочил съдебно Решение № 16935 от 19.05.2025 г. постановено по адм. дело № 3567/2025 г. по описа на АССГ, Трето отделение 75 състав, което очевидно не е сторил, пак не би изпълнил указанията на съда в противоречие с разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от АПК.

По изложените съображения Заповед № 30 от 06.06.2025 г., е издадена в противоречие с влязло в сила съдебно решение, което обуславя нищожността ѝ на основание чл.177, ал. 2 от АПК.

Съобразно закона, преписката би следвало да се изпрати на административния орган за ново произнасяне, при което да бъдат съобразени дадените в Решение № 16935 от 19.05.2025 г. постановено по адм. дело № 3567/2025 г. по описа на АССГ, Трето отделение 75 състав задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона. На основание чл. 174 от АПК, когато задължи органа да издаде административен акт, съдът определя и срок за това.

От друга страна по делото са налице доказателства и неоспорени твърдения, че жалбоподателя е освободен условно предсрочно на 30.09.2025 г. и административното производство ще бъде без предмет.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат поисканите разноски, представляващи заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение. В представения по делото договор за правна защита и съдействие е посочено, че

процесуалното представителство от адв. Д. М. се осъществява безплатно на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата. Според чл. 38, ал. 2 с.з. в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата и осъжда другата страна да го заплати. Съгласно чл. 8, ал. 3 от № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2 (в които настоящият случай не попада), възнаграждението е 1000 лв. Извън това следва да се има предвид, че съобразно тълкуването и приетото с решение на СЕС по дело С - 438/22, при определяне размера на адвокатското възнаграждение по чл. 38, ал. 2 ЗА съдът не е обвързан с размерите, предвидени в Наредба № 1/2004 г.; размерите на възнагражденията по Наредбата могат да служат единствено за ориентир, като от значение за определяне цената на предоставените адвокатски услуги е най-вече фактическата и правна сложност на делото, вида на претенцията, извършените от страните процесуални действия и др. При тези критерии съдът намира, че дължимото на адв. Д. М. възнаграждение следва да се определи в размер 600,00 лв. На жалбоподателя се дължат направените съдебно-деловодни разноски в размер на 10 лв., представляващи заплатена ДТ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 60 състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед № 30 от 06.06.2025 г., издадена от Началника на Затвора – [населено място], с която е отказано преместването на С. В. Г. в затворническо общежитие от закрит в открит открит тип – ЗО “К.”.

ОСЪЖДА Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" да заплати на В. Р. Н. сторените по делото съдебно – деловодни разноски, представляващи заплатена държавна такса в размер на /10,00 (десет) лева/ – 5,11 евро.

ОСЪЖДА Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" да заплати на адвокат Д. М., ЛН [ЕГН], вписана в Софийска адвокатска колегия сумата от 600,00 лева, - 306,78 /триста и шест евро и седемдесет и осем цента/ евро представляваща адвокатско възнаграждение, определено на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: